

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 214.106 van 24 juni 2011
in de zaak A. 199.675/VII-38.045.**

In zake : Alfred AGAJ
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Geneviève Borremans
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Terhulpesteenweg 120
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Binnenlandse Zaken

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 30 maart 2011, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van de minister van Binnenlandse Zaken van 2 februari 2011 waarbij wordt vastgesteld dat Alfred Agaj niet meer voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 6, eerste lid, 8°, van de wet van 10 april 1990 tot regeling van de private en bijzondere veiligheid en zijn identificatiekaarten voor het uitoefenen van bewakingsactiviteiten worden ingetrokken.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 16 juni 2011.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Geneviève Borremans, die verschijnt voor de verzoeker, en attaché Ellen Stook, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Aan de verzoeker werden op grond van de wet van 10 april 1990 tot regeling van de private en bijzondere veiligheid (hierna : bewakingswet) identificatiekaarten toegekend voor het uitoefenen van bewakingsactiviteiten bij de vergunde bewakingsondernemingen BVBA DMG Security en SPRL Safe-T-First. De vergunde bewakingsonderneming BVBA Sure Security diende eveneens een aanvraag in om een identificatiekaart voor de verzoeker te verkrijgen.

3.2. In een verslag van het onderzoek naar de veiligheidsvoorwaarden van 17 augustus 2010 wordt vastgesteld dat lastens de verzoeker een proces-verbaal werd opgemaakt wegens verboden wapendracht. Het verslag vermeldt daarover het volgende :

"Proces-verbaal n° BR.36.FD.100419/10 (overgemaakt aan Parket Tongeren = TG.36.98.82/10) dd 16/01/10 uitgaande van Politie

DAC-SPC-Sectie Brussel-Post Metro inzake 'illegale dracht van een verboden blank wapen of niet-vuurwapen'

AGAJ wordt op 16/01/10 gecontroleerd door de politie in St-Gillis. Bij de fouille van zijn voertuig worden een aantal verboden wapens evenals grijpklare handwerktuigen (die eventueel als wapen kunnen dienen) aangetroffen. Hij draagt de kleding van een veiligheidsagent met opschriften 'Security'. Hij is in het gezelschap van drie vrouwen (van Albanese nationaliteit) waarvan de politie het vermoeden heeft dat ze op pad zijn om zich te prostitueren.

Fouille voertuig

In de wagen wordt een tweede jas van AGAJ aangetroffen. In de rechterjaszak wordt een telescopische matrak (merkloos) en een busje pepperspray (merk Protec) gevonden en in de linkerjaszak een schroevendraaier. In het linkerportier bevindt zich een priem. In het rechterportier wordt een multifunctioneel handwerktuig van het merk Toolmate aangetroffen. De politie stelt vast dat alle werktuigjes hiervan, die als wapens kunnen dienen, aangescherpt zijn (vlijmscherp). Er bevinden zich in dit werktuigje 2 vastklikbare messen.

AGAJ verklaart dat hij als veiligheidsagent werkt in danscafé Royal te Brussel. Hij voert er regelmatig fouilles uit op klanten waarvan hij vermoedt dat ze wapens kunnen bij zich hebben. Deze fouilles gebeuren volgens hem met uitdrukkelijke toestemming van de klanten. De wapens die worden aangetroffen, geeft hij normaal terug aan de eigenaars wanneer ze de zaak verlaten. Kan hij dit door omstandigheden niet doen, dan neemt hij de wapens mee naar huis waar hij ze weggooit of vernietigt. De wapens die werden gevonden in zijn wagen op 16/01/10, zijn eigendom van klanten van vrijdagavond 15/01/10. Hij heeft ze niet kunnen teruggeven. De priem gebruikt hij volgens eigen zeggen om zekeringen van zijn wagen te vervangen en is zijn eigendom.

Parket: minnelijke schikking werd aan betrokkene voorgesteld (nog niet betaald)".

3.3. Met een aangetekende brief van 9 september 2010 wordt aan de verzoeker meegedeeld dat de minister van Binnenlandse Zaken op basis van de in het verslag van het veiligheidsonderzoek vermelde feiten overweegt de identificatiekaarten in te trekken. Er wordt hem eveneens meegedeeld dat hij over vijftien werkdagen beschikt om bij de Algemene Directie Veiligheid en Preventie inzage te nemen van het administratief dossier en over veertig werkdagen om zijn verweermiddelen in te dienen.

3.4. Op 15 oktober 2010 dient de verzoeker een verweerschrift in. Vervolgens wordt hij op 6 december 2010 gehoord door twee ambtenaren van de Directie Private Veiligheid.

3.5. Op 2 februari 2011 neemt de minister van Binnenlandse Zaken de thans bestreden beslissing. De minister stelt vast dat de verzoeker niet meer voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 6, eerste lid, 8°, van de bewakingswet. De voorheen verleende identificatiekaarten voor het uitoefenen van bewakingsactiviteiten worden ingetrokken.

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd :

"(...)

Overwegende dat bij onderhavige beslissing enkel de feiten van verboden wapens in acht wordt genomen en bijgevolg het vermoeden van de politie, zijnde prostitutie, volledig buiten beschouwing wordt gelaten vermits dit mijns inziens onvoldoende bewezen uit het dossier naar voren komt.

Overwegende dat u in uw verweer in verband met de verboden wapens toegeeft dat het bezitten van deze wapens fout was. U vervolgt dat u deze wapens had om criminaliteit te vermijden en zelf geen criminele feiten uit te voeren. U dient van uw baas iedereen die de dancing binnenkomt oppervlakkig te controleren. De wapens die door de politie in uw wagen werden gevonden, waren volgens u de avond tevoren afgenomen van de klanten. U verklaart dat het die avond druk was in de dancing en u bent gestopt met werken om 06u00. Daarna bent u vertrokken zonder de wapens terug te geven aan de klanten en omdat u de volgende dag op dezelfde plaats moest werken. U verklaart dat het fout was de wapens alsnog mee te nemen, maar u deed dit met goede bedoelingen. U stelt eveneens dat u altijd op een eerlijke manier en zonder geweld hebt gewerkt en dat er nooit tegen uw persoon een klacht is ingediend.

(...)

Overwegende dat deze feiten - zijnde de verboden wapendracht van een telescopische matrak en een busje pepperspray van het merk Protec - voldoende vaststaan aangezien ze door de verbalisanten zelf werden vastgesteld en u ze bovendien uitdrukkelijk heeft erkend in uw verweer, zowel schriftelijk als mondeling, ten aanzien van de administratie.

Overwegende dat uw verklaringen in dit verband nl. dat u deze wapens heeft afgenomen van klanten enige tijd voor de feiten en deze achteraf in uw auto hebt laten liggen 'met het oog op ze de volgende dag te kunnen teruggeven aan de klanten' geen afbreuk doet aan de door u gemaakte overtreding. Immers, zelfs indien uw uitleg correct is, is het nog steeds zo dat, door u illegale wapens aan te schaffen of die in uw bezit te hebben, ongeacht of u de wapens al dan niet gebruikt heeft of gaat gebruiken en ongeacht de reden die u tot de aanschaf of het bezit aanzette, u de vigerende regelgeving, inzonderheid de wapenwetgeving, reeds overtreden heeft. Om diezelfde reden kan uw uitleg als zou u die wapens in uw bezit gehad hebben, niet om misdrijven te plegen maar juist om te voorkomen, evenmin volstaan.

Overwegende dat deze wapens bijgevolg eenvoudigweg niet in uw voertuig

had(den) mogen liggen gelet op het feit dat het om verboden wapens gaat en het voorgaande er dan ook in sé weinig toe doet.

Overwegende dat, zelfs indien aangenomen kan worden dat u deze voorwerpen inderdaad van cliënteel van de dancing waar u bent tewerkgesteld, heeft afgenomen, het u uiteraard niet toegestaan is in het kader van uw functie van bewakingsagent verboden wapens in te houden of in beslag te nemen. Bij het aantreffen van deze voorwerpen had u onverwijld bijstand van de politie moeten vragen zodat deze de nodige inbeslagnemingen onmiddellijk hadden kunnen uitvoeren.

Overwegende dat sinds een wijzigingsbesluit van oktober 2008 het Koninklijk Besluit van 17 november 2006 betreffende de wapens die gebruikt worden door de ondernemingen, diensten, instellingen en personen bedoeld in de wet van 10 april 1990 tot regeling van de private en bijzondere veiligheid, verder uitdrukkelijk bepaalt dat de bewakingsagent zelf ervoor verantwoordelijk is dat wanneer hij als bewakingsagent activiteiten uitoefent waarbij het dragen van wapens door of krachtens de wet verboden is, er geen wapens beschikbaar zijn op de uitvoeringsplaats van de opdracht of in het voertuig waarmee de bewakingsagent zich naar deze plaats begeeft.

In afwijking van dit verbod kan een wapen door de bezitter ervan bij de toegang tot de plaats aan de bewakingsagent afgegeven worden, op de uitvoeringsplaats van de opdracht aanwezig zijn op voorwaarde dat de politie onmiddellijk nadat de bezitter het wapen heeft afgegeven, van de afgifte door de bewakingsagent in kennis werd gesteld.

Overwegende dat dit artikel reeds van toepassing was op het ogenblik van de feiten die u hier ten laste worden gelegd; dat echter uit uw dossier blijkt dat aan bovengestelde voorwaarden niet werd voldaan, meer nog, dat u zelfs in het geheel nagelaten heeft de politionele diensten te verwittigen en u deze verboden wapens (volgens uw eigen verklaring) al van de dag tevoren in uw wagen liggen had.

Overwegende dat de wetgever van mening is dat de personen die belast zijn met bewakingsactiviteiten vaak geconfronteerd kunnen worden met conflictsituaties. Dat de uitoefening van bewakingsactiviteiten vereist dat men in een conflictsituatie een evenwicht vindt tussen enerzijds een efficiënte controle en anderzijds het respect voor de fundamentele rechten van de mens.

Dat het de uitdrukkelijke wil is van de wetgever dat men bij de uitoefening van bewakingsactiviteiten op een preventieve manier te werk gaat en een conflict benadert vanuit een psychologische hoek eerder dan zijn toevlucht te nemen tot wapens of geweld.

Dat indien deze aanpak niet de verwachte resultaten oplevert, de bewakingsagent zich moet onthouden van elke andere tussenkomst en de politiediensten onmiddellijk moet verwittigen.

Overwegende dat het verboden wapenbezit een doorslaggevend element is in het vormen van een oordeel met betrekking tot de ingesteldheid van een persoon die een gereguleerd en delicaat beroep uitoefent als bewakingsagent. Dat in principe de private bewaking immers op een ongewapende wijze gebeurt aangezien ze een louter preventieve functie heeft. Dat taken waarbij het dragen van wapens noodzakelijk is, in principe wordt uitgevoerd door de politie.

Overwegende dat voornoemde feiten wijzen op een algemene ingesteldheid die niet beoogd wordt door de wetgever ten aanzien van personen die werkzaam zijn in de bewakingssector.

Overwegende dat ook de wet van 10 april 1990 tot regeling van de private en bijzondere veiligheid het gebruik van wapens - zelfs legale wapens - tijdens de uitoefening van bewakingsactiviteiten expliciet heeft verboden, behoudens zeer specifieke omstandigheden.

Overwegende dat bijgevolg zowel de wapenwetgeving als de bewakingswetgeving uitdrukkelijk het bezit van een telescopische matrak en een busje pepperspray verbiedt. U deinst er echter blijkbaar niet voor terug beide wetgevingen, dewelke nochtans van openbare orde zijn en die iedereen (en in het bijzonder een opgeleide bewakingsagent) wordt verondersteld te kennen, te overtreden.

Overwegende dat de wetgever het voorbehouden van de toegang tot de private en bijzondere veiligheidssector aan professioneel betrouwbare personen als hoofddoelstelling voorop stelde.

Overwegende dat de wetgever expliciet heeft gesteld dat het gewenste profiel van een bewakingsagent wordt gekenmerkt door het bezitten van integriteit. Met integriteit wordt bedoeld dat men adequaat en zorgvuldig handelt, met inachtneming van zijn verantwoordelijkheden en de geldende regels. Uit de hierboven weergegeven feiten waarbij blijkt dat u illegaal in het bezit was van verboden blanke wapens of niet-vuurwapens, blijkt echter dat u geenszins over deze essentiële eigenschap voor een bewakingsagent beschikt en u bijgevolg niet aan het gewenste profiel voldoet om in de delicate sector van de private bewaking te kunnen blijven tewerkgesteld worden.

Overwegende dat, zoals hierboven reeds aangetoond, ook uw verweer - zowel schriftelijk als mondeling - niet kan overtuigen en bijgevolg geen afbreuk doet aan het gegeven dat u januari 2010 en bijgevolg dus nog maar juist een jaar geleden in het bezit werd gevonden van verboden wapens en u deze wapens in uw voertuig liggen had; dat hieraan bijzonder zwaar dient getild te worden, temeer daar u de vereiste opleidingen heeft gevolgd in dit verband en bijgevolg goed op de hoogte zou moeten zijn van de toepasselijke reglementering.

Overwegende dat een dergelijke negatieve attitude een doorslaggevend element is in het vormen van een oordeel met betrekking tot de gedragsingesteldheid noodzakelijk bij de uitoefening van bewakingsactiviteiten. Dat voornoemde feiten in uwen hoofde wijzen op een algemene ingesteldheid die niet beoogd wordt door de wetgever ten aanzien van personen die werkzaam zijn binnen de bewakingssector.

Overwegende dat ik in dit dossier rekening dien te houden met de ernst van de tenlasteleggingen en ik tevens van oordeel ben dat het algemeen belang primeert op uw individuele of financiële belangen; dat het mij omwille van bovenvermelde redenen te risicovol lijkt om u verder toegang te verschaffen tot de delicate sector van de private en bijzondere veiligheid.

Om deze redenen, stel ik vast dat u niet meer voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 6, lid 1, 8° van de bewakingswet.

Overwegende dat ik van mening ben dat de bovenvermelde feiten te zwaarwichtig zijn om, zoals omschreven in artikel 17, lid 1, 2° van de wet van

10 april 1990, louter over te gaan tot het inhouden van de aan u toebehorende identificatiekaarten voor een termijn van ten hoogste zes maanden of om de intrekking te beperken tot bepaalde specifieke activiteiten. Deze feiten zijn voldoende zwaarwichtig om de aan u toebehorende identificatiekaarten voor alle activiteiten in te trekken".

IV. Onderzoek van de vordering

4. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uiteenzetting van het enig middel

5. De verzoeker voert in een enig middel de schending aan van het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel, doordat de opgelegde sanctie, namelijk de intrekking van zijn identificatiekaarten, niet in verhouding staat tot de fout die hem ten laste wordt gelegd. De verzoeker laat daarbij het volgende gelden :

"18. In de eerste plaats hield verweerder geen rekening met het soort en de zwaarwichtigheid van de wapens die door verzoeker in beslag waren genomen. Er dient immers een onderscheid te worden gemaakt tussen een echt vuurwapen en de bus pepperspray, de matrak, de schroevendraaier, de vastklikbare messen en de priem die in de wagen van verzoeker werden teruggevonden. Bovendien zijn slechts drie van de gevonden voorwerpen verboden wapens in de zin van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens (hierna 'Wapenwet'). Het is immers geenszins verboden een schroevendraaier en een priem in de wagen te vervoeren. Bovendien worden er geen omstandigheden aangevoerd waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker deze voorwerpen wenste te gebruiken voor het bedreigen van personen of het toebrengen van lichamelijke letsels.

19. Ten tweede, diende verweerder rekening te houden met het feit dat verzoeker de betrokken voorwerpen niet op zak had. De betrokken voorwerpen waren immers in de wagen van verzoeker achtergebleven. Hieruit blijkt dat verzoeker geenszins de intentie had om zelf direct gebruik te maken van de

betrokken voorwerpen, doch dat hij deze enkel vervoerde met het oog op de teruggave ervan aan de eigenaar van danscafé Royal.

20. Ten derde, dient te worden opgemerkt dat behalve de priem, die geen verboden wapen uitmaakt zoals hierboven reeds uiteengezet, verzoeker de betrokken voorwerpen niet zelf had aangekocht, doch deze had afgenomen van klanten en dit net om te vermijden dat zij zouden worden aangewend door de oorspronkelijke eigenaars om andere klanten te bedreigen of lichamelijke letsels toe te brengen. Ook hieruit blijkt dat verzoeker geenszins de intentie had om de betrokken voorwerpen zelf te gebruiken.

21. Ten vierde, betrof het een eenmalig feit in de professionele carrière van verzoeker. Verzoeker heeft een blanco strafregister. Tijdens zijn volledige professionele carrière heeft verzoeker zich steeds overeenkomstig de Bewakingswet gedragen en heeft hij zich nooit schuldig gemaakt aan geweldplegingen. Er zijn nooit klachten neergelegd tegen verzoeker.

22. Tot slot, diende verweerder rekening te houden met het feit dat verzoeker een uitvoerende functie heeft en geen leidinggevende functie binnen de bewakingsonderneming.

23. De aanwezigheid van de betrokken voorwerpen in de wagen van verzoeker liet verweerder niet toe te twijfelen aan de integriteit van verzoeker. Verzoeker is zich immers heel goed bewust van zijn preventieve taak als bewakingsagent. Het is dan ook met het oog op preventie dat hij de klanten van danscafé Royal de betrokken voorwerpen heeft doen afgeven. Verzoeker wenste net te voorkomen dat zij zouden worden gebruikt bij geweldplegingen.

24. De aanwezigheid van de betrokken voorwerpen in de wagen van verzoeker liet verweerder bovendien geenszins toe te besluiten dat verzoeker niet langer het evenwicht zou vinden tussen enerzijds een efficiënte controle en anderzijds het respect voor de fundamentele rechten van de mens. Noch vormt de aanwezigheid van de betrokken voorwerpen in de wagen van verzoeker een aanwijzing dat verzoeker conflictsituaties niet langer psychologisch zou benaderen, doch door middel van geweld.

25. In het licht van het voorgaande dient te worden besloten dat de sanctie bestaande uit de intrekking van de identificatiekaart van verzoeker niet in verhouding staat tot de fout die verzoeker ten laste werd gelegd, mede gelet op de context en de ernst van de feiten. Verweerder heeft dan ook het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel geschonden door aan verzoeker de zwaarste sanctie op te leggen, met name de intrekking en niet te kiezen voor een minder zware sanctie".

Beoordeling

6. Luidens artikel 6, eerste lid, 8°, van de bewakingswet moeten de personen die een uitvoerende functie uitoefenen in een bewakingsonderneming voldoen aan de veiligheidsvoorwaarden noodzakelijk voor het uitoefenen van een uitvoerende functie en mogen zij geen feiten gepleegd hebben die, zelfs als ze niet

het voorwerp hebben uitgemaakt van een strafrechtelijke veroordeling, raken aan het vertrouwen in de betrokkene omdat ze een ernstige tekortkoming van de beroepsdeontologie of een tegenindicatie van het gewenste profiel, zoals bedoeld in artikel 7, § 1bis, van de bewakingswet, uitmaken.

Artikel 7, § 1bis, van de bewakingswet bepaalt dat dit profiel onder meer gekenmerkt wordt door "integriteit".

Artikel 17, eerste lid, 2°, van de bewakingswet bepaalt dat de minister van Binnenlandse Zaken de identificatiekaart die aan de in artikel 8, § 3, bedoelde personen overeenkomstig de genoemde bepaling is afgegeven, voor alle activiteiten of voor een gedeelte ervan, voor alle plaatsen waar die activiteiten worden uitgeoefend of voor sommige ervan, kan intrekken of voor een termijn van ten hoogste zes maanden kan inhouden, wanneer die personen de bepalingen van deze wet of haar uitvoeringsbesluiten niet in acht nemen of niet meer aan de voorwaarden ervan voldoen.

De voormelde bepalingen verlenen aan de minister van Binnenlandse Zaken een ruime discretionaire appreciatievrijheid. Discretionaire appreciatievrijheid houdt per definitie de mogelijkheid in van uiteenlopende conclusies die elk wettig zijn en meer bepaald elk geacht kunnen worden binnen de grenzen van de redelijkheid te zijn gebleven.

Te dezen is de minister van Binnenlandse Zaken van oordeel dat de verzoeker vanwege de feiten van verboden wapendracht niet over de essentiële eigenschappen voor de betrokken functie beschikt en niet voldoet aan het gewenste profiel om in de delicate sector van de private bewaking tewerkgesteld te blijven. Volgens de verzoeker werd bij die beoordeling ten onrechte geen rekening gehouden met het feit dat de aangetroffen wapens geen vuurwapens waren en dat slechts drie van de gevonden voorwerpen verboden wapens waren in de zin van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens (wapenwet). Uit de omstandigheid dat de verboden

wapens geen vuurwapens zijn, kan echter niet worden afgeleid dat de minister de feiten verkeerd heeft beoordeeld door te stellen dat "hieraan bijzonder zwaar dient getild te worden", en zij die feiten niet als voldoende zwaarwichtig mocht beschouwen om verzoekers identificatiekaarten in te trekken. Het argument dat een schroevendraaier en een priem geen verboden wapens zijn, doet daarenboven geen afbreuk aan de vaststelling dat "zowel de wapenwetgeving als de bewakingswetgeving uitdrukkelijk het bezit van een telescopische matrak en een busje pepperspray verbiedt".

Het feit dat niet zou zijn aangetoond dat de verzoeker de wapens wenste te gebruiken om iemand te bedreigen of lichamelijk letsel toe te brengen en dat hij de wapens niet op zak had, is evenmin van aard om aan te tonen dat de minister de feiten foutief beoordeeld heeft. In de bestreden beslissing wordt duidelijk vermeld dat de verzoeker als bewakingsagent geen verboden wapens in beslag mocht nemen. Wanneer de verzoeker dergelijke voorwerpen bij klanten van de dancing aantrof, had hij de politie moeten verwittigen. In dat verband wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat de regelgeving uitdrukkelijk bepaalt dat de bewakingsagent er bij ongewapende bewakingsopdrachten zelf voor verantwoordelijk is dat er geen wapens beschikbaar zijn op de uitvoeringsplaats van de opdracht of in het voertuig waarmee hij zich naar deze plaats begeeft.

De verzoeker kan ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het om een eenmalig feit gaat. Uit het verweer van de verzoeker blijkt immers een vaste praktijk waarbij wapens werden ingehouden en in beslag genomen. Dergelijke praktijk druist in tegen de toepasselijke regelgeving. De verklaring van de verzoeker dat hij handelde "met het oog op preventie" en dat zijn integriteit als bewakingsagent hierdoor niet in het gedrang komt, is dan ook niet dienstig.

De stelling van de verzoeker dat de verwerende partij rekening moest houden met het gegeven dat hij binnen de bewakingsonderneming een uitvoerende en geen leidinggevende functie uitoefent, wordt evenmin bijgetreden. Hem worden immers geen tekortkomingen verweten aan verplichtingen die enkel

voor personen met een leidinggevende functie zouden gelden. De verwerende partij kon wettig oordelen dat de verzoeker niet voldeed aan de eis van integriteit, waarmee wordt bedoeld "dat men adequaat en zorgvuldig handelt, met inachtneming van zijn verantwoordelijkheden en de geldende regels".

Om voormelde redenen blijkt niet dat de intrekking van de identificatiekaarten, ook al betreft het de zwaarste sanctie, in redelijkheid niet te verantwoorden is.

Het enig middel is niet ernstig.

7. Vermits de verzoeker geen ernstige middelen aanvoert is niet voldaan aan één van de bij artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State gestelde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing te kunnen bevelen.

Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vierentwintig juni tweeduizend en elf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Peter Sourbron,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Peter Sourbron